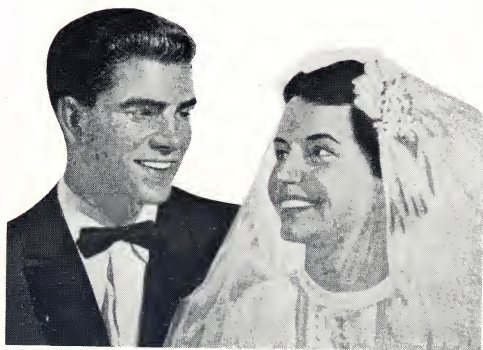

De Ster

De deugd vindt in zichzelf haar beloning

September 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 9

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Van de Redactie 259

Het nieuwe Zendigsbestuur 260

Voorwoord bij het verschijnen van „Een
wonderbaar werk en een wonder” in
„De Ster” 261

Een wonderbaar werk en een wonder . . 264

Bevrijding door J. C. Bloem 274

Onze Zonnehoeck 275

De vraag van de maand door Joseph
Fielding Smith 279

Studiegids voor Huisbezoekers 283

De Reclassering 285

Brengt de zodanigen terecht 287

Gedachten van anderen 288

Wij beiden 289

Onder de Ponco-Indianen door William
C. Staines 290

Muziek in onze Zending 292

Gebeurtenissen in de Zending 294

Wie doet zijn „Rechtvaardig Deel”? door
Richard L. Evans 296

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VAN DE REDACTIE

Reinheid

WIJ leven in gevaarlijke tijden, gevaarlijk in het bijzonder voor de jongeren in en na hun puberteitsjaren.

Gevaarlijk, omdat de zedelijke remmen steeds losser worden gezet en de jeugd in woord en beeld — vooral in beeld — wordt voorgehouden, dat men het met de begrippen van ingetogenheid, als zijnde ouderwets en dus uit de tijd, niet zo nauw moet nemen.

De indrukken, in dat zo belangrijke overgangstijdperk opgedaan, zijn vaak beslissend voor het gehele verdere leven en het schijnt wel dat men zich van funeste invloeden van geestelijke aard op de jeugd weinig rekenschap geeft. De tijden veranderen en de mensen met hen. Jawel, maar de grondslagen van een wel geordende maatschappij zijn onveranderlijk en onontbeerlijk, wanneer en waar ter wereld ook. En van die grondslagen maakt, behalve eerlijkheid, goede trouw, enz. **reinheid** een zeer belangrijk deel uit. Geestelijke zowel als lichamelijke reinheid. Dit wordt, wat het eerste betreft, vaak miskend en hierin schuilt het grote gevaar. Aan iedere handeling gaat de gedachte vooraf. Is deze onrein, dan volgt daarop een onreine handeling, vroeg of laat.

Jesus zeide niet voor niets: „Die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft reeds overspel met haar gedaan in zijn hart”. (Matth. 5 : 28)

„En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben, en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen. (L. & V. 42 : 23).

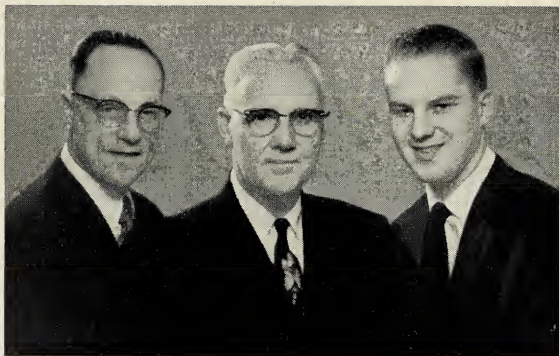
Ziehier de gevolgen van onrein **denken**. Die van onrein **handelen** zijn erger. Inimmers: niemand kan de gevolgen van onkuisheid uitwissen, zo min als een moordenaar zijn daad ongedaan kan maken. Daarom volgt overspel in zwaarte direct op moord. Nu wil ik niet eindigen zonder een woord van bemoediging aan hen, die voor de verleiding bezweken zijn. Gods vergevensgezindheid is groot, groter dan wij kunnen begrijpen. Wanneer wij ons bekeren, oprecht bekeren van onze zonden, zal God ze ons niet meer aanrekenen, maar ze ons vergeven. Het boek, waarin ze staan, wordt dan verzegeld en nimmermeer geopend. Maar dan moet onze bekering oprecht en ernstig zijn!

Jongeren, die dit lezen, bekijk nu de plaat op de omslag. Zie het van geluk stralende, reine gelaat van de bruid en dat van de bruidegom. Twee reine mensenkinderen gaan samen door het leven, zoals God dat van ons allen verlangt.

Streeft gij ook naar dat glorierijke toekomstbeeld, en God, die de reinen van hart liefheeft, zal u rijkelijk zegenen.

A. D. JONGKEES.

Noot: Aan bovenstaand onderwerp zal op de eerstvolgende Conferenties bijzondere aandacht worden besteed.

Het nieuwe Zendingsbestuur

Het zal de lezers van ons maandblad duidelijk zijn, dat bovenstaand slechts voor een derde waar is.

President Rulon Sperry heeft de 20ste augustus 1956 als raadgevers gekozen: Ouderling Rinze Schippers en Gary L. Bunker, die respectievelijk als eerste en tweede raadgever de President der Nederlandse Zending in zijn grote en veelomvattende taak terzijde zullen staan, in een functie dus, welke zij tevoren ook reeds bekleedden.

Ik ben overtuigd uit naam van alle getrouwe leden te spreken, wanneer ik zeg, dat wij hun God's zegen op hun arbeid toewensen en hun zoveel wij kunnen hierbij onze medewerking zullen verlenen.

A. D. Jongkees.

Voorwoord bij het
verschijnen van

„Een wonderbaar werk en een wonder” in „De Ster”

Ik heb vernomen, dat het boek, dat ik geschreven heb om de zendingen te helpen hun boodschap van het herstelde evangelie te verkondigen, namelijk „Een Wonderbaar Werk en een Wonder”, in het Nederlands wordt vertaald, en maandelijks als studiemateriaal in „de Ster” zal verschijnen. Wanneer het ganse boek aldus gedrukt zal zijn, zal het vervolgens in boekvorm worden uitgegeven. Ik ben zeer verheugd over dit besluit.

Ik bezit een hechte getuigenis, dat er in deze wereld geen oprechte persoon bestaat, die waarlijk de Here liefheeft, die zich niet zou willen aansluiten bij deze Kerk, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, indien hij waarlijk wist en begreep wat de Kerk is en hoe die tot stand is gekomen. Er zijn echter zovele onware verhalen over de Kerk en haar ontstaan verteld, dat de ogen der mensen verblind zijn, zodat zij niet gewillig zijn geweest te luisteren en zelf een oordeel te vormen aangaande de waarheid er van.

Ik ben van opvatting, dat men geen huis kan beoordelen door te zien naar het gat in de grond. Men moet wachten totdat het huis voltooid is en afgewerkt, alvorens men kan weten hoe het er uit zal zien.

Zo is het ook met het evangelie. Men moet eerst het volledige verhaal horen alvorens men een oordeel kan vellen. Geen enkel lid van een jury zou er aan denken een oordeel te geven zonder eerst alle gegevens nader te beschouwen.

Ik vergelijk het evangelie gaarne bij een legpuzzle. Als wij alle stukjes op tafel leggen en ze één voor één opnemen, zeggen ze ons niets. Het kan gelijken op de nek van een giraffe of op de slurf van een olifant, maar na het bezien van ieder stukje weten wij nog niet wat het gehele beeld zal vormen. Als echter alle stukjes op de juiste wijze aaneen gelegd worden, dan hebben wij een volmaakt beeld, en geen enkel stukje kan worden weggenomen zonder het ganse beeld schade toe te brengen.

Het is mijn gevoel en getuigenis, als wij de boodschap van het herstelde evangelie, zoals ons bij monde van de profeet Joseph Smith gegeven, zullen ontleden en daarbij in overweging nemen wat de profeten van ouds beloofd hebben wat geschieden zou in de laatste dagen alvorens Christus ten tweeden male zou verschijnen, dat wij tot de gevolgtrekking zullen komen, dat het zogenaamde Mormonisme

de waarheid moet zijn, of anders dat de Here alsnog een werk moet ondernemen, dat een zuivere herhaling zal zijn van hetgeen Hij reeds gedaan heeft door middel van de profeet Joseph Smith, zoals geleerd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Bij het schrijven van mijn boek werd ik geleid door de gedachte om de stukjes zodanig aan elkander te passen, dat het voor de lezer niet mogelijk zou zijn een vergissing te begaan bij het beoordelen, als hij het boek slechts zorgvuldig en met een gebed in zijn hart wilde lezen. Er gaat nauwelijks een week voorbij, dat ik geen brieven ontvang van personen, of hen persoonlijk ontmoet gedurende mijn bezoeken aan de ringen en zendingen der Kerk, en zij mij vertellen dat het lezen van dit boek een middel is geweest om hen tot een kennis der waarheid te brengen.

Deze morgen ontving ik een schrijven van onze zendingspresident in Hong Kong, gedateerd 26 juli 1956, waarin hij een afschrift zond van een brief van iemand uit Zuid India, die hem mededeelde dat hij door het lezen van het boek „Een Wonderbaar Werk en een Wonder” en „het Boek van Mormon” een getuigenis had verkregen, dat wij de waarheid bezaten. Dit heeft hij zijn gezin en vrienden verkondigd, zodat er nu 44 personen zijn, die regelmatig bijeenkomen en het boek bestuderen en gereed zijn om zich bij de Kerk aan te sluiten, zodra zendelingen naar hen kunnen worden gezonden om de verordening van de doop te bedienen. Onder deze 44 bevinden zich zijn vader, moeder, vijf zusters en haar echtgenoten en hun kinderen, alsmede andere vrienden, die uit verschillende kerkgenootschappen afkomstig zijn, zoals de Londense zending, de Lutherse zending, Zevende Dag Adventisten, Katholieken en Hindoes. De man, die de brief geschreven had, was werkzaam voor de Londense zending, maar werd genoodzaakt die werkkring te verlaten wegens zijn belangstelling voor onze boodschap.

Onlangs ontmoette ik in Californië een man en zijn vrouw, die zich na het lezen van dit boek bij de Kerk hadden aangesloten. Jarenlang was hij werkzaam geweest als een dominee van de Presbyterianen. In Idaho ontmoette ik een man, die zich door dit boek bij de Kerk had aangesloten. Hij gaf zijn moeder ook een boek, en zij sloot zich bij de Kerk aan. Zijn beste vriend gaf hij ook een boek en die sloot zich met zijn echtgenote bij de Kerk aan. En ik heb hen allen ontmoet, toen ik die ring der Kerk bezocht.

Uit vele landen zijn brieven gekomen, vooral van de jongens in het leger van de Verenigde Staten, die er van spreken dat zij zich voornamelijk door het lezen van het boek bij de Kerk hebben aangesloten. Er zijn hier in onze omgeving vele mensen, die jarenlang van de Kerk en haar leringen hadden gehoord, maar die nimmer onze boodschap werd aangeboden op een manier, dat zij overtuigd werden, die zich

na het lezen van dit boek bij de Kerk hebben aangesloten.

Een goede zuster kwam eens naar mijn kantoor, verdrietig omdat haar echtgenoot geen lid van de Kerk was en de opvoeding van de kinderen geheel op haar neerkwam. Ik vroeg haar of haar man veel las. Hierop antwoordde zij bevestigend. Ik gaf haar dit boek en vroeg haar om haar man dat te laten lezen, en mij dan te schrijven en te laten weten wat hij er van gezegd had. Na enkele weken schreef zij mij: „Hij heeft uw boek gelezen. Hij heeft niet veel gezegd. Vervolgens las hij het Boek van Mormon. Toen heeft hij uw boek nogmaals gelezen en zeide: 'Nu ben ik klaar om gedoopt te worden.'” Nadat hij gedoopt was is hij onmiddellijk aan de arbeid getogen als een lokale zendeling. Een jaar later gingen zijn vrouw en hij te zamen naar de tempel in Manti. En nu is hij zendingspresident van een ring. Al die jaren was hij als mens goed genoeg om een lid der Kerk geweest te zijn, maar niemand had hem het evangelie op zulk een wijze voorgesteld, dat hij de waarheid en het belang er van kon begrijpen. En zo had deze goede vrouw bijna 20 jaren met hem als een niet-lid geleefd.

Deze voorbeelden worden in alle nederigheid gegeven, want ik verdien geen eer voor het schrijven van dit boek, omdat de inhoud er van alle waarheden omvat, die ik als een lid en zendeling der Kerk geleerd heb. Ik ontvang geen inkomen van dit boek. Mijn enig oogmerk is geweest om oprechte zoekers naar gerechtigheid te helpen de waarheid te vinden.

Jezus heeft gezegd: „Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.” Ik weet, dat dit Zijn werk is, evenals het Zijn Kerk is, die Hij gedurende Zijn aardse bediening heeft gesticht. En ik weet, dat een ieder, die waarlijk naar gerechtigheid zoekt, dit zonder enige twijfel kan weten, want de belofte des Heren geldt heden ten dage evenzeer als toen Hij die uitte. Het is mijn hoop en gebed, dat dit boek een grote dienst mag bewijzen bij het brengen van eenheid in gezinnen, die op godsdienstig gebied verdeeld zijn, en bij het brengen van velen tot een kennis der waarheid, die waarlijk de Here liefhebben en Hem verlangen te dienen zoals Hij gediend wenst te worden.

Ik koester tedere gevoelens voor de Nederlanders, daar het mijn voorrecht is geweest in hun land onder hen twee zendingen te volbrengen. Gedurende mijn tweede zending werd ik vergezeld door mijn vrouw en kinderen, en het was mijn voorrecht over de zending te presideren. De vriendschap van het Nederlandse volk reken ik tot één van mijn kostbaarste bezittingen, en deze heeft mij in de loop der jaren een grote vreugde verschaft. Ik zal de Here steeds dankbaar zijn voor de vele vriendelijkheden, die zij mij betoond hebben.

LeGrand Richards.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 1

HET STANDPUNT VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

Het standpunt van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zal besproken worden in verband met het feit, dat ze de enige Christelijke Kerk is, die niet geheel van de Bijbel afhankelijk is voor haar leerstellingen. Als alle Bijbels in de wereld vernietigd waren, zouden toch de leerstellingen en onderrichtingen van de Kerk in harmonie met de leringen van de Bijbel worden bevonden, daar ze door middel van rechtstreekse openbaring van God ontvangen werden. Wij beroepen ons op de Bijbel om te bewijzen, dat de waarheden, ontvangen door de herstelling van het evangelie, in harmonie zijn met haar leringen.

Een verklaring van een vooraanstaande Amerikaanse commentator

Er wordt verteld, dat één van de vooraanstaande Amerikaanse commentators eens over de radio gezegd heeft, dat hem gevraagd was welke boodschap de wereld verkondigd kon worden over de radio, die als belangrijker beschouwd kon worden dan enige andere. Nadat hij over deze kwestie diep en ernstig had nagedacht, kwam hij tot de gevolgtrekking, dat de belangrijkste boodschap om over de aarde uit te zenden zou bestaan uit de mededeling, dat een man, die op aarde had geleefd en gestorven was, met een boodschap van God was teruggekeerd. Als dit waar is hebben de Heiligen der Laatste Dagen de belangrijkste boodschap voor de wereld in deze tijd. In het westelijk gedeelte van de staat New York hebben zij in 1936 op de heuvel Cumorah een monument opgericht voor zulk een persoon, Moroni, een profeet van God, die vierhonderd jaren na Christus op het Amerikaanse werelddeel heeft geleefd. Dat is op het ogenblik het enige monument van dien aard in de ganse wereld.

Een zendings-kerk

Dit verklaart waarom de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen noodzakelijkerwijze een zendings-kerk moet zijn en waarom onze zendelingen hun boodschap aan andere Christenen verkondigen, hoewel zij dikwijls daarvoor bekritiseerd worden met de vraag: „Waarom gaat u niet naar de heidenen — wij behoren reeds tot het Christendom?“ Het aangewezen antwoord is: „Omdat wij in een herstelde en geopenbaarde godsdienst en Kerk geloven.“

Indeling van Christelijke kerken

De Christelijke kerken van tegenwoordig kunnen in het algemeen als volgt ingedeeld worden:

1. De Katholieke kerk, die beweert dat de Kerk zonder onderbreking op de aarde heeft bestaan sedert die oorspronkelijk door Jezus Christus werd gesticht.
2. Protestante kerken die gesticht werden door de hervormers, die beweren dat de oorspronkelijke kerk in afval geraakte en die daarom op grond van een studie van de Bijbel getracht hebben terug te keren naar de oorspronkelijke leringen en gebruiken van de Kerk. Het aantal van deze kerken is een aanduiding van de onmogelijkheid om tot overeenstemming te geraken aangaande de leringen van de Bijbel, wanneer het aan de menselijke wijsheid wordt overgelaten om die uiteen te zetten en te begrijpen. Wegens dit gebrek aan eenheid is het aantal kerken zich blijven uitbreiden in een verdere poging om terug te keren naar hetgeen zij de oorspronkelijke leringen van de Christus beschouwen.
3. Zij die geloven, dat de Kerk die door Jezus Christus gedurende Zijn aardse bediening werd gesticht, in een afvallige toestand is geraakt, zoals voorspeld door de Apostelen, en dat de Kerk niet opnieuw op aarde gevestigd kon worden door slechts een hervorming, maar alleen door een herstelling.

Wanneer wij deze beweringen beschouwen, ligt het voor de hand als de eerste op waarheid gebaseerd is, dat er voor het bestaan van enige andere Christelijke kerk geen verontschuldiging is. Indien de oorspronkelijke Christelijke kerk was afgedwaald, zou dan een hervorming haar macht weer terug kunnen brengen? Kan een levende tak van een dode boom geplukt worden? Of dient er een nieuwe aanplant te zijn, een herstelling?

Een Katholieke uitspraak

In een pamflet, dat „*De kracht van het Mormoonse standpunt*” heette, vermeldde wijlen Ouderling Orson F. Whitney van de Raad der Twaalf Apostelen het volgende voorval onder het opschrift „Een Katholieke uitspraak”:

Vele jaren geleden kwam een geleerd man, een lid van de Rooms-Katholieke kerk naar Utah en sprak van het podium van de Tabernakel in Salt Lake City. Ik werd zeer goed met hem bekend en wij spraken zeer openhartig en frank met elkander. Hij was een groot geleerde, die vermoedelijk een dozijn talen beheerste, en hij scheen volkomen op de hoogte te zijn met alle onderwerpen van godsdienst, rechten, literatuur, wetenschappen en filosofie. Op zekere dag zeide hij tot mij: „Jullie Mormonen zijn allen domkoppen. Jullie beseffen niet eens de kracht van jullie eigen standpunt. Dat is zo sterk, dat er in de ganse Christenwereld nog slechts één standpunt houdbaar kan zijn, namelijk dat van de Katholieke kerk.

Het gaat dus tussen de Katholieken en de Mormonen. Als wij het ware zijn, zijn jullie verkeerd; en als jullie het ware zijn, zijn wij verkeerd; en dat is alles waar het om gaat. De Protestanten kunnen zich in het geheel niet verdedigen. Want als wij verkeerd zijn, zijn zij het met ons, omdat zij een onderdeel van ons vormden en van ons zijn afgebroken; en als wij het ware zijn, zijn zij afvalligen, die wij reeds lang geleden hebben afgesneden. Als wij de apostolische opvolging hebben vanaf Sint Pieter, zoals wij beweren, bestaat er geen behoefte aan een Joseph Smith en het Mormonisme. Maar als wij die opvolging niet bezitten, dan was een man als Joseph Smith nodig, en is het standpunt van de Mormonen het enige consequente. Het is of het voortbestaan van het evangelie sedert tijden vanouds, of een herstelling van het evangelie in de laatste dagen.”

Ouderling James E. Talmage en het congres van godsdienstige levensbeschouwingen.

In een toespraak op zondag 10 oktober 1915 sprak wijlen Ouderling James E. Talmage van de Raad der Twaalf Apostelen in de Tabernakel in Salt Lake City van een merkwaardige godsdienstige bijeenkomst, die in juli 1915 in San Francisco was gehouden. Deze werd in verband met de internationale Panama-Pacific tentoonstelling gehouden en het congres van godsdienstige levensbeschouwingen genoemd. Dit congres duurde drie dagen met iedere dag drie vergaderingen. Deze dagen werden respectievelijk aangeduid als „Christendag, Hindoedag en Oosterse Dag.” De organisatoren hadden het plan opgevat om op het podium afgevaardigden uit te nodigen van alle godsdienstige organisaties, die rechten deden gelden op een kenmerkende status, of die zulk een filosofische basis voor hun geloof beweerden te hebben, waardoor zij een aparte groep zouden vormen. Vertegenwoordigers van de Rooms en Grieks Katholieke kerken waren uitgenodigd om deel te nemen, evenals een vertegenwoordiger van de Protestanten en een vertegenwoordiger van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De vertegenwoordiger van de Rooms Katholieke kerk kwam niet opdagen. De vertegenwoordiger van de Grieks Katholieke kerk pleitte voor een samengaan met de Rooms Katholieke kerk en stelde voor om de scheuring uit het verleden te vergeten, om de kloof te overbruggen en dat de Grieks Katholieken zich wederom zouden voegen in de kudde en de Paus als hun gezamenlijke herder zouden erkennen.

De toespraak van de vertegenwoordiger van de Protestanten was een bede voor kerkelijke eenheid. Hij pleitte ten gunste van het wegnemen van de scheidingsmuren of -lijnen waardoor de vele Protestante organisaties van tegenwoordig worden verdeeld.

Ouderling James E. Talmage voegde er aan toe: „Met overleg en na rijpe overweging zeg ik dat de Mormoonse kerk [de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen] de enige daar aanwezige Christelijke organisatie was, die een definitieve, uitgesproken en onvoorwaardelijke filosofische basis te verkondigen had.” Hij had de

organisatoren van het congres gevraagd naar hun redenen om de Kerk in Salt Lake City een hartelijke uitnodiging om zich te laten vertegenwoordigen had gegeven, en tevens waarom de Christelijke genootschappen in het algemeen geen plaats op het programma gegeven was. Het antwoord kwam hierop neer (1) dat een programma voor vertegenwoordiging van de levensbeschouwingen van Christelijke organisaties incompleet zou zijn als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen weggelaten zou worden, (2) dat zij de verschillende zogenaamde Christelijke kerken als sektarische indelingen beschouwden, die niet gekenmerkt werden door enige uitgesproken filosofische bewering, en dat indien al hetgeen door hen werd beweerd, als waarheid zou worden toegelaten, hun beweringen hun nog geen recht zouden geven op erkenning in een dergelijke bijeenkomst. (Voor een volledig verslag van de uiteenzetting van Ouderling Talmage wordt de lezer verwezen naar het pamflet „*The Philosophical Basis of Mormonism.*”)

De belangrijkste boodschap voor de wereld

Indien hemelse boodschappers (profeten die op deze aarde geleefd hebben) deze aarde in deze bedeling hebben bezocht en boodschappen van God gebracht, zoals beweerd wordt door de Profeet Joseph Smith, dan bezitten wij de belangrijkste boodschap die nu de wereld kan worden ingezonden, die tot een onderzoek aanspoort. Indien dergelijke boodschappers inderdaad zijn gekomen, moeten zij datgene gebracht hebben, wat een goddelijke boodschapper waard was en wat nog niet in het bezit was van de sterfelijke mens.

Met deze gedachte voor ogen zullen wij er toe overgaan de bijdrage van deze hemelse boodschappers verder te analyseren. Wij stellen voor, dat de lezer zich in de plaats stelt van de rechter, maar het oordeel niet eerder zal uitspreken, voordat het hierin vervatte bewijsmateriaal ten volle naar voren is gebracht en overwogen.

★

HOOFDSTUK 2

HET BEZOEK VAN DE VADER EN DE ZOON

In de morgen van een prachtige voorjaarsdag van 1820 geschiedde één der belangrijkste en heugelijkste voorvallen uit de geschiedenis van deze wereld. God de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus verschenen aan Joseph Smith en gaven onderricht aangaande de vestiging van het koninkrijk Gods op aarde in deze laatste dagen. Joseph Smith heeft ons een uitvoerig verslag van dit heerlijk gebeuren achtergelaten:

„Naar aanleiding van de vele geruchten, die door boosaardige en arglistige personen in omloop zijn gebracht met betrekking tot de opkomst en vooruitgang van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke geruchten alle door de bedenkers er van bestemd zijn om haar goede naam als een Kerk en haar vooruitgang in de wereld te niet te doen, voelde ik de noodzaak deze geschiedenis te schrijven om de openbare mening van haar dwaling te genezen, en alle zoekers naar waarheid in het bezit der feiten te stellen, zoals die plaatsvonden, zowel met betrekking tot mij als tot de Kerk, voor zoverre die feiten tot mijn beschikking zijn.

In deze geschiedenis zal ik de verschillende gebeurtenissen met betrekking tot deze Kerk in waarheid en gerechtigheid weergeven, zoals die plaatsvonden, of zoals die nu zijn, in het achtste jaar sedert de organisatie van de voornoemde Kerk.

Ik werd geboren op de drie en twintigste december van het jaar onzes Heren achthonderd en vijf in het plaatsje Sharon, gelegen in Windsor County, Vermont. Toen ik ongeveer tien jaar oud was verliet mijn vader, Joseph Smith Sr., de staat Vermont en verhuisde naar Palmyra, Ontario (nu Wayne) County, in de staat New York. Omtrent vier jaren na mijn vaders aankomst in Palmyra verhuisde hij met zijn gezin naar Manchester, eveneens in Ontario County.

Zijn gezin bestond uit elf personen, namelijk, mijn vader Joseph Smith, mijn moeder Lucy Smith (Voor haar huwelijk was haar naam Mack, dochter van Solomon Mack), mijn broeders Alvin (gestorven op 19 november 1824 in zijn zeven en twintigste jaar), Hyrum, mijzelf, Samuel Harrison, William, Don Carlos, en mijn zusters Sophronia, Catherine en Lucy.

In het tweede jaar na onze verhuizing naar Manchester ontstond er in de plaats, waar wij woonden, een ongewone opwinding over godsdienst. Het begon met de Methodisten, maar ze heerste spoedig onder alle secten in dat gedeelte van die landstreek. In feite scheen het ganse gebied er door te zijn aangetast, en grote menigten schaaarden zich bij de verschillende godsdienstige partijen, wat geen geringe beroering en verdeeldheid onder het volk veroorzaakte; sommigen riepen: „Zie hier!“ en anderen: „Zie daar!“ Sommigen streden voor het Methodistische geloof, sommigen voor het Presbyteriaanse, en sommigen voor het Baptistische geloof.

Want ondanks de grote liefde, die de bekeerlingen tot deze verschillende gelooven ten tijde van hun bekering betoonden, en de grote ijver van de betrokken geestelijkheid, die zich inspande om deze buitengewone ervaring van godsdienstig gevoel te veroorzaken en aan te wakkeren, opdat een ieder zou mogen worden bekeerd, zoals zij het geliefden te noemen, en zich bij de secte zijner keuze zou aansluiten, bleek het, toen de bekeerlingen zich bij de verschillende richtingen aansloten, sommigen bij de ene groep en sommigen bij de andere groep, dat de schijnbaar goede gezindheid van de priesters en de bekeerlingen eerder voorgewend dan echt was; want er volgde een tafereel van grote verwarring en kwade gevoelens. Priester streed tegen priester, en bekeerling tegen bekeerling, waardoor al hun goede gevoelens voor elkander, indien zij deze ooit hadden bezeten, volkomen verloren gingen in woordenstrijd en meningsverschillen.

Ik was destijds in mijn vijftiende jaar. Het gezin van mijn vader was tot het Presbyteriaanse geloof bekeerd, en vier hunner sloten zich bij die kerk aan, namelijk mijn moeder Lucy, mijn broeders Hyrum en Samuel Harrison en mijn zuster Sophronia.

Gedurende deze tijd van grote opwinding werd mijn geest tot ernstig nadenken en grote onrust gebracht; maar ofschoon mijn gevoelens diep waren, en ik dikwijls pijnlijk getroffen was, hield ik mij toch afzijdig van al deze groepen, hoewel ik hun onderscheiden bijeenkomsten bijwoonde, zo dikwijls als de gelegenheid zulks veroorloofde. Na verloop van tijd begon ik enige voorkeur te gevoelen voor de Methodistische secte, en was ik min of meer verlangend mij

daarbij aan te sluiten. Maar zo groot was de verwarring en de onenigheid tussen de verschillende richtingen, dat het onmogelijk was voor iemand van mijn jeugdige leeftijd, en zo weinig bekend met mensen en zaken, om met zekerheid te beslissen wie gelijk had en wie niet.

Mijn geest was soms zeer opgewonden, zo hevig en onophoudelijk was het geschreeuw en de beroering. De Presbyterianen waren zeer vastbesloten tegen de Baptisten en Methodisten, en wendden alle krachten van rede en spitsvondigheid aan om hun dwalingen te bewijzen, of, om ten minste het volk te doen geloven, dat zij dwaalden. Aan de andere kant waren de Baptisten en Methodisten op hun beurt even ijverig om te trachten hun eigen leerstellingen te bewijzen en alle andere te weerleggen.

Te midden van deze woordenstrijd en meningsverschillen zeide ik dikwijls tot mijzelf: Wat moet ik doen? Welke van al deze groepen heeft gelijk, of hebben ze alle ongelijk? Als één er van gelijk heeft, welke is het dan, en hoe zal ik het weten?

Terwijl ik kampte met de grote moeilijkheden, die werden veroorzaakt door de strijd tussen deze godsdienstige groepen, las ik op zekere dag de Zendbrief van Jakobus, het eerste hoofdstuk en daarvan het vijfde vers, dat luidt: *En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.*

Nimmer trof een tekst in de Schrift een mensenhart met meer kracht, dan deze passage toen mijn hart trof. Hij scheen met grote kracht tot in ieder gevoel van mijn hart door te dringen. Ik dacht er telkens en telkens weer over na, wetende, dat, indien er iemand was, die wijsheid van God nodig had, ik het was; want ik wist niet hoe te handelen, en tenzij ik meer wijsheid zou verkrijgen, dan ik toen bezat, zou ik het nimmer weten; want de godsdienstonderwijzers van de verschillende secten verstonden dezelfde bijbelteksten zo verschillend, dat alle vertrouwen in een oplossing op grond van de Bijbel geheel werd vernietigd.

Ten slotte kwam ik tot de gevolgtrekking, dat ik in duisternis en verwarring moest blijven, of anders doen, zoals Jakobus aangeeft, namelijk God vragen. Ten laatste nam ik het besluit om God te vragen, want ik dacht, dat, indien Hij wijsheid gaf aan hen, die het aan wijsheid ontbrak, en mildelijk wilde geven en niet verwijten, ik het kon wagen.

Naar aanleiding van mijn besluit, mij tot God te wenden, begaf ik mij aldus naar het bos om de poging te doen. Het was op de morgen van een schone, heldere dag, vroeg in het voorjaar van achttienhonderd en twintig. Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zulk een poging deed, want te midden van al mijn bekommelingen had ik nog nimmer getracht om overluide te bidden.

Toen ik op de plaats was gekomen, die ik van te voren had uitgekozen, knielde ik neder, nadat ik om mij heen had gezien, en had vastgesteld, dat ik alleen was, en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. Nauwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht, die mij geheel overmande, en zulk een verbazende invloed over mij had, dat mijn tong gebonden was, zodat ik niet kon spreken. Dikke duisternis omhulde mij, en het scheen mij gedurende enige tijd toe, alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd.

Maar met alle kracht, die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden uit de macht van deze vijand, die mij had aangegrepen, en juist toen ik op het punt was in wanhoop te verzinken en mij aan verdelging over te geven — niet aan een denkbeeldige ondergang, maar aan de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld, in het bezit van zulk een verbazende macht, als ik nimmer te voren in enig wezen had gevoeld — juist op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde tot ze mij bereikte.

Nauwelijks verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand, die mij

gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzende: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*

Ik had mij tot de Here gewend met het doel te vragen welke van alle secten de waarheid bezat, opdat ik mocht weten bij welke ik mij moest aansluiten. Zodra ik daarom mijzelf weer meester was, zodat ik in staat was te spreken, vroeg ik de Personen, Die Zich boven mij in het licht bevonden, welke van alle secten de waarheid bezat — en bij welke ik mij moest aansluiten.

Mij werd geantwoord, dat ik mij bij geen hunner moest aansluiten, want ze waren alle verkeerd; en de Persoon, Die tot mij sprak, zeide, dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren, dat die leraars allen verdorven waren, „zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.“

Hij gebod mij andermaal mij bij geen hunner aan te sluiten, en vele andere dingen zeide Hij tot mij, die ik nu niet kan neerschrijven. Toen ik wederom tot mijzelf kwam, bemerkte ik, dat ik op mijn rug lag en ten hemel blikte. Toen het licht was heengegaan, was ik krachteloos; daar ik echter spoedig mijn krachten enigermate herwon, ging ik huiswaarts. Omdat ik op de schoorsteenmantel leunde, vroeg mijn moeder mij wat er aan scheelde. Ik antwoordde: „Het doet er niet toe, alles is wel — ik gevoel mij goed genoeg.“ Toen zeide ik tot mijn moeder: „Ik heb nu zelf ervaren, dat het Presbyteriaanse geloof niet het ware geloof is.“ Het schijnt echter, dat de Boze zich zeer vroeg in mijn leven bewust was, dat ik bestemd was om zijn rijk te verstoren en tot last te zijn; waarom zouden anders de machten der duisternis tegen mij samenzweren? Waarom anders de tegenkanting en vervolging, die tegen mij ontstonden, toen ik bijna nog in mijn kinderjaren was?

Enige dagen nadat ik dit visioen had, bevond ik mij toevallig in het gezelschap van één der Methodistische predikers, die een werkzaam aandeel had in de voorheen genoemde godsdienstige opwinding; en terwijl ik met hem over godsdienst sprak, nam ik de gelegenheid te baat om hem een verslag te geven van het visioen, dat ik had ontvangen. Ik was zeer verrast over zijn gedrag; hij behandelde mijn mededeling niet alleen lichtvaardig, maar zelfs met grote verachting, en zeide, dat het alles van de duivel was, en dat er in deze dagen niet zoiets bestond als visioenen of openbaringen; dat al dergelijke dingen met de apostelen hadden opgehouden, en dat er nooit meer zoiets zou zijn.

Ik bemerkte echter spoedig, dat mijn vertellen van het gebeurde een sterk vooroordeel tegen mij onder de godsdienstleraren had veroorzaakt, en hevige vervolging deed ontstaan, die steeds toenam. En hoewel ik een onbekende jongen was, tussen veertien en vijftien jaren oud, en mijn levensomstandigheden van dien aard waren, dat ze mij tot een onbekende jongeman in de wereld maakten, sloegen toch vooraanstaande mannen voldoende acht op mij om de openbare mening tegen mij op te zetten en een bittere vervolging te ontketen; en dit vond plaats onder alle secten — allen verenigden zich om mij te vervolgen.

Toen heb ik er ernstig over nagedacht, en sindsdien nog vele malen, hoe vreemd het was, dat een onbekende jongen van juist veertien jaar, die bovendien genoodzaakt was zich door dagelijkse arbeid een schamel levensonderhoud te verdienen, als persoon belangrijk genoeg werd geacht om de aandacht van de leiders der meest algemene secten van die tijd te trekken, op een wijze om in hen een geest van de bitterste vervolging en beschimping te doen ontstaan. Maar vreemd of niet, het was zo, en het veroorzaakte mij dikwijls groot verdriet.

Het was echter een feit, dat ik een visioen had aanschouwd. Ik heb sindsdien gedacht, dat ik mij ongeveer gevoelde zoals Paulus, toen hij zich voor koning Agrippa verdedigde, en het verslag gaf van het visioen, dat hij had, toen hij

een licht zag en een stem hoorde; maar er waren slechts weinigen, die hem geloofden; sommigen zeiden, dat hij onoprecht was, anderen zeiden, dat hij waanzinnig was, en hij werd bespot en beschimpt. Maar dit alles vernietigde de werkelijkheid van zijn visioen niet. Hij had een visioen gezien, en hij wist het, en alle vervolging onder de hemel kon dit niet veranderen; en hoewel zij hem ten dode toe zouden vervolgen, wist hij toch, en zou dit tot zijn laatste ademtocht toe weten, dat hij een licht had gezien en een stem tot zich had horen spreken, en de gehele wereld kon hem niet anders doen denken of geloven.

Zo was het met mij. Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht zag ik twee Personen, en Zij spraken waarlijk tot mij; en hoewel ik werd gehaat en vervolgd, omdat ik zeide, dat ik een visioen had gezien, was het toch waar; en terwijl men mij vervolgde, smaadde en valselijk allerlei kwaad van mij sprak, omdat ik dat zeide, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd voor het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld, dat ze mij kan doen loochenen wat ik inderdaad heb gezien? Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; want ik wist, dat ik daardoor God zou beledigen, en onder veroordeling zou komen." (Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 1-25.)

Dit was het eerste visioen van de profeet. Hiervan leren wij naast andere waarheden, dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus twee afzonderlijke en onderscheiden personen zijn, en dat de mens letterlijk geschapen is naar de gelijkenis van God.

Aanbidden van afgoden

De grote zonde van alle tijdperken is het aanbidden van afgoden geweest, en daarom luidt het eerste van de Tien Geboden, welke door God Zelf te midden van de donderslagen en bliksemschichten van Sinäi op de stenen tafelen werden geschreven: „Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben." (Ex. 20 : 3.)

Toen Mozes de kinderen Israëls naar het beloofde land leidde, zeide hij hun, dat zij in komende geslachten onder de natiën der heidenen zouden worden verstrooid: „Dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die *niet zien, noch horen noch eten noch ruiken.*" (Deut. 4 : 28.) Daarop beloofde Mozes hun, dat zij in „de laatste dagen", wanneer zij in moeilijkheden zouden verkeren, de Here hun God zouden vinden, indien zij naar Hem zouden zoeken, ja, naar Hem zoeken met hun ganse hart en hun ganse ziel. (Zie Deut. 4 : 29-30.)

Konden de Goden, door mensenhanden gemaakt, geleerd en aanbeden door de Christelijke kerken der wereld toen Joseph Smith zijn heerlijk visioen ontving, *zien* of *horen* of *eten* of *ruiken*?

De vreemde Goden van het Christendom

Enkele aanhalingen zullen duidelijk maken welke opvattingen bestonden in het Christendom in het algemeen gedurende het begin van de geschiedenis van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen:

De God van de Katholieke Kerk werd als volgt beschreven:

Vraag: Wat is God?

Antwoord: God is een Geest, eeuwig, onafhankelijk, oneindig en onveranderlijk, die overal aanwezig is, die alle dingen ziet en het heelal bestuurt.

Vraag: Waarom zegt gij dat Hij een Geest is?

Antwoord: Omdat Hij een Opperwezen is, *zonder lichaam, gestaltenis, kleur en gemoedsaandoeningen*. (Eerw. P. Collot, *Doctrine and Scriptural Catechism of the Catholic Church*, uitgegeven in Montreal, aangehaald uit de *Liahona*, deel 23, No. 14, blz. 268.)

De Methodisten aanbidden deze God:

Er is slechts één levende en ware God, eeuwig, *zonder lichaam of lichaamsdelen*, met een oneindige macht, wijsheid en goedheid, de Maker en Beschermmer van alle dingen, zichtbaar en onzichtbaar; en in de eenheid van deze Godheid zijn drie personen, één in wezen, macht en eeuwigheid, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. (*Methodist Discipline*, uitgegeven in Toronto, 1886, aangehaald uit de *Liahona*, deel 23, No. 14, blz. 269.)

Laten wij nu de beschrijving van de God van de Presbyteriaanse kerk bezien:

Er is slechts één levende en ware God, die in wezen en volmaking oneindig is, een hoogst reine *geest, onzichtbaar, zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen*, onveranderlijk, onmetelijk, eeuwig, *onbegrijpelijk*, almachtig, alwijs, allerheiligst, onbelemmerd, onbeperkt, alle dingen werkende naar de raad van Zijn onveranderlijke en rechtvaardige wil, voor Zijn eigen heerlijkheid; liefderijk, genadig, barmhartig, lankmoedig, overvloedig in goedheid en waarheid; goddeloosheid, overtredingen en zonden vergevende; de Beloner dergenen, die Hem ijverig zoeken; en voor allen rechtvaardig en verschrikkelijk in Zijn oordelen; alle zonde hatende en geenszins de schuldigen vrijsprekende. (*Presbyterian Church Confession of Faith*, Hoofdst. 2, Artikel 1, aangehaald uit de *Liahona*, deel 23, No. 14, blz. 269.)

Dit zijn slechts typerende voorbeelden van de Goden, die gedurende de negentiende eeuw door de Christelijke kerken aanbeden werden. Hier zijn de Goden, van wie Mozes zeide, dat Israël die zou vinden als zij onder de natiën verspreid zouden zijn — Goden, die niet *zien*, noch *horen* noch *eten* noch *ruiken*.” Hoe kon verwacht worden van een God zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen dat Hij zou zien, horen, eten of ruiken? Hoe kon van enig kind van God worden verwacht, dat het zulk een „onbegrijpelijk” God kon begrijpen en liefhebben, als de bovenstaande leerstellingen hem wilden doen aanbidden, of hoe kon zulk een God hem liefhebben?

Vergelijk de vaststaande kennis en feiten, die Joseph Smith verkreeg aangaande de persoonlijkheid van God en Zijn Zoon Jezus Christus gedurende de enkele ogenblikken, waarin hij met Hen van aangezicht tot aangezicht sprak, met het Concilie van Nicea, dat in het jaar 325 door Keizer Constantijn werd bijeengeroepen, toen 318 bisschoppen vier weken lang debatteerden over de ware goddelijkheid en persoonlijkheid van de Zoon van God, en over de gelijkwaardigheid van

Christus met God, alvorens zij in voldoende mate tot eenheid konden geraken om aangaande deze kwestie een openbare verklaring af te leggen.

Wanneer gij vijf minuten lang in de hemelen zoudt kunnen zien

Denk eens ernstig na over deze woorden van de Profeet Joseph Smith:

„Wanneer gij vijf minuten lang in de hemelen zoudt kunnen zien, dan zoudt gij meer weten dan na het lezen van alles, wat over dat onderwerp ooit geschreven is.” (D.H.C. deel 6, blz. 50.)

De verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith is op levendige wijze beschreven in de woorden van het lied: „Joseph Smith's eerste gebed”.

O, hoe lief'lijk was de morgen,
Helder scheen de zon omhoog,
Bijen gonsden, vogels zongen,
Lentebloesems streelden 't oog,
Toen in 't lommer van een bosje
Joseph tot de Heer zich boog.

Need'rig smeekte hij om wijsheid,
't Was zijn eerste luid gebed,
Toen door duist're, zond'ge machten
Hem het spreken werd belet.
Maar toch werd zijn vast vertrouwen
Op de Here niet ontzet.

Plots'ling kwam een licht van boven,
Heller dan de middagzon,
In een vuurkolom, zo heerlijk,
Dat hij 't niet beschrijven kon,
Stond een tweetal Heil'ge Wezens,
God, de Vader, en de Zoon.

„Joseph, dit is Mijn Geliefde,
Hoor Hem!” klonk het hoog gebod,
Joseph, die zijn bee verhoord kreeg,
Hoorde toe met stil genot.
O, wat vreugd' gloeid' in zijn boezem,
Want zijn oog aanschouwde God.

K., Naar George Manwaring.

Het bezoek van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith maakte het mogelijk, dat het koninkrijk Gods op aarde werd gevestigd in deze bedeling, hetgeen de grootste gebeurtenis van de negentiende eeuw was.

(wordt vervolgd)

Hierboven ziet U de eerste lessen van de serie: Een wonderbaar werk en een Wonder. En hieronder ziet U het O.O.V.-schema voor de komende maand. Van wege het feit dat het O.O.V.-programma voor het a.s. jaar zo goed is en dat wij er zeker van willen zijn dat een ieder de gelegenheid heeft om precies te weten wat er gaat gebeuren, zal in ieder nummer van „De Ster” het programma vermeld staan, wat de O.O.V. U aanbiedt voor de volgende maand. De maand september tot oktober biedt het volgende:

Sept. 19 Sluiten van het zomer programma.

*Sept. 26 *Hallo-Week*

Studie groep M-Mannen en Bijenkorfmeisjes Padvindders
Arenleesters Bouwers

Oct. 3 Les-1 Les-1 Proefvluchten Les-1

Oct. 10 Les-2 Les-2 Proefvluchten Les-2

Oct. 17 Het „De Ster” wervings-programma en 9.00 het
„Jagers-Bal”

Oct. 24 Les-3 Les-3 Proefvluchten Les-3

*Hallo-week geeft U de gelegenheid om kennis te maken met het programma voor het gehele jaar en met de O.O.V. leden en de fijne geest van het O.O.V. werk. Ieder lid van de gemeente boven de 11 jaar, dus 12 jaar of ouder wordt hartelijk uitgenodigd deze avond bij te wonen. TOT DE 26ste DAN.

Het O.O.V. Hoofdbestuur

BEVRIDING

*De schrille voorjaarakavondstad onttreden
Volg ik de donkere, verlaten straat,
Door de' armen drom van 't klaterfeest gemedan
Die na de nachtelijke kade gaat.*

*De dag is henen en zijn zwaarte is henen.
Het luide en snelle leven, was dat hier?
Nu is er slechts een door de maan beschenen,
Verheerlijkt zeewaarts-stroomende rivier.*

*En een gedachte is als diep ademhalen
In de benauwenis des daags gedaald:
Hoe dat ik lang verworpen moest verdwalen
In leven, dat naar geen verlossing taalt,*

*Om ouder nu, maar de eendere. te komen
Tot dit zwart water, dezen reinen schijn,
En te beseffen, dat de vroege droomen
Achter de jaren niet gestorven zijn.*

J. C. Bloem

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Zonnestraaltje

Uit: Door alle maanden.

VANDAAG was er groot feest in Elfenland. Prinses Zonnestraaltje werd zestien jaar. Zoals je misschien al weet, en anders vertel ik het nu: als de elfenkinderen zestien jaar worden, mogen zij een wens doen. De Koningin van Elfenland vervult die wens altijd.

Op de dag, waarvan ik jullie nu ga vertellen, zat de Koningin op haar troon. Deze troon was gemaakt van allerlei prachtige bloemen. Alle elfjes krioelden door elkaar. Ze vroegen zich af wat Prinses Zonnestraal wel zou wensen. „Zij wil altijd met haar gouden vleugels vliegen”, zei de een. „O nee, zij wil een troon hebben van madeliefjes”. „Nee, zij zal vragen met die knappe, vreemde Prins te mogen trouwen”, wist weer een ander.

Plotseling klonk een luid gejuich. In de verte kwam Prinses Zonnestraal aanzweven. Ze zag er prachtig uit. Haar gouden vleugels schitterden in de zon. Voor de troon van haar moeder, de Koningin, streek ze neer. Nadat de Koningin haar hartelijk gekust had, sprak ze: „Mijn dochter Zonnestraaltje, het is vandaag voor jou een grote dag. Je mag nu je wens uitspreken. Ik hoop, dat je iets zult wensen, dat bij een Prinses past.”

Met een stem, die klonk als een zilveren klokje, antwoordde Zonnestraaltje: „Moeder, ik weet, dat mijn wens U veel verdriet zal doen. Toen ik nog klein was, verlangde ik al een mens te zijn. Nu ik wensen mag wat ik wil, vraag ik U: laat mij een mens zijn”.

Nadat Zonnestraaltje haar wens had uitgesproken, werd het heel stil. Alle elfjes keken elkaar verwonderd aan. De Koningin stond op en zei: „Zonnestraaltje, ik wist, dat je dit zou wensen. Je moet goed weten wat je doet. Een mensenkind kan heel gelukkig en tevreden zijn, maar veel mensen zijn dit niet. Zij doen elkaar dikwijls veel verdriet. Ik zal je voor één jaar een mens laten zijn. Over precies twaalf maanden kom je hier terug om ons te vertellen wat je allemaal hebt gedaan. Dan mag je, als je dat wilt, opnieuw een elfje worden. Nu moet je het bospad aflopen tot je bij een klein huisje komt. Daar moet je gaan slapen en als mens zul je wakker worden. Je zult daar een jaar lang blijven. Ga, Zonnestraaltje”.

De elfjes, die met open mond hadden staan luisteren, zeiden haar allemaal goedendag. En zo ging Prinses Zonnestraaltje de mensenwereld tegemoet.

De volgende morgen om half zes werd Zonnestraaltje wakker door een harde stem. „Er uit luilak”, hoorde ze. Slaperig keek ze om zich heen en langzaam herinnerde ze zich weer alles. O ja, ze was nu een mensenkind. Waar was ze toch? Ze vond het hier maar rommelig. De dekens waren gelapt en stuk. Dat was iets anders dan de fijne, zachte bloembladjes, waaronder ze anders sliep. In de kamer stond alleen maar een houten stoel en een kale tafel. Bij de tafel stond een oud vrouwtje met een grote, kromme neus.

„Er uit, luilak”, schreeuwde ze. „Vooruit, je moet aan het werk. Je bent hier niet gekomen om lang in je bed te blijven. Over vijf minuten moet je klaar zijn. Dan kom je naar de keuken”. Hierna ging het oude vrouwtje weg. Daar lag Zonnestraaltje nu. Het viel haar niet mee. Dapper gooide ze de dekens van zich af en keek naar haar kleren. Ook dat was een tegenvaller, want die waren allemaal oud. Heel anders dan die aardige meisjesjurken, die ze wel eens gezien had als er mensen in het bos kwamen. Maar, ik heb het zelf gewild, dacht ze heel flink. Ze begon zelfs te zingen, terwijl ze zich aankleedde. Daarna ging ze het oude vrouwtje opzoeken. Die stond bij een groot fornuis op haar te wachten.

„Zo, ben je daar eindelijk”, zei ze. „Je zult nog heel wat vlugger

moeten worden. Dat zingen zal vrouwtje Knorrepot, zo heet ik, je wel afleren. Er heeft hier nog nooit iemand gezongen. Vooruit, maak de kachel aan, daarna kun je aardappels schillen en boodschappen doen."

Zo moest Prinses Zonnestraaltje alle dagen hard werken. In het dorp had ze al veel over vrouwtje Knorrepot gehoord. Niemand was er langer dan twee weken

in huis. Vrouwtje Knorrepot mopperde altijd en er was nooit iets goed. Alles was ook even vies. De tuin stond vol onkruid. Het was maar goed, dat Zonnestraaltje een flink meisje was. Anders had ze na een week al spijt gehad, dat ze gewenst had een mensenkind te mogen worden. Nu deed ze erg haar best. Ze wilde zo graag, dat de mensen vriendelijk waren.

Daarom was ze ook tegen iedereen vriendelijk, zelfs tegen vrouwtje Knorrepot.

De hele dag nog zong Zonnestraaltje het hoogste lied. Ze begon ook met het huisje flink op te knappen. In de tuin zette ze de mooiste bloemen. Als elfenkind wist ze natuurlijk wel, welke bloemen ze in het tuintje moest zetten.

In het dorp, waar Zonnestraaltje nu geregeld de boodschappen haalde, werd druk over haar gepraat. De mensen vertelden elkaar al, dat zelfs vrouwtje Knorrepot niet altijd meer kon blijven mopperen. Sommige mensen dachten, dat ze zich al blij en tevreden voelden, als ze Zonnestraaltje alleen maar zagen. „Heb je wel eens in haar ogen gezien?" vroegen ze elkaar. „Als je daarin kijkt, kun je niet meer boos blijven. Dan is het net of je een stukje zon in je krijgt". En er werd verteld, hoe ze twee jongens, die vogelnestjes hadden uitgehaald, alleen maar heel bedroefd had aangekeken. De jongens hadden toen zelfs de eitjes weer terug in het nest gebracht. Als de mensen boos op elkaar waren en Zonnestraaltje kwam langs, dan was alles ineens weer goed. Vrouwtje Knorrepot wist ook niet goed meer wat ze nog moest mopperen. In haar tuintje bloeiden nu de prachtigste bloemen en haar huisje zag er keurig uit.

Zo ging het jaar voorbij en de dag kwam, dat Zonnestraaltje terug moest naar Elfenland. Ze zou nu moeten beslissen wat ze wilde. 's Morgens heel vroeg ging ze de deur uit. Vrouwtje Knorrepot, die nu nooit meer zo genoemd werd, omdat ze niet meer knorde en mopperde, sliep nog. Zonnestraaltje liep het bospad op, het Elfenland tegemoet. Langzaam voelde ze zich weer in een elfje veranderen. Haar gouden vleugels kreeg ze ook weer terug. Zo zweefde ze elfenland binnen.

Natuurlijk wachtte de Koningin al op haar. Net zoals een jaar geleden zat ze op haar troon en alle elfjes zweefden om haar heen. Ze kuste haar Zonnestraaltje nog hartelijker dan een jaar geleden en zei: „Nu mijn kind, beslis. Wil je weer een elfje worden of niet?” De elfjes waren doodstil. Toen begon Prinses Zonnestraaltje te spreken. „Moeder”, zei ze, „een jaar geleden heb ik U misschien verdriet gedaan met mijn wens. Ik moet U nog meer verdriet doen, want ik wil een mensenkind blijven. Ik ben nu een jaar onder de mensen geweest. Ik heb gezien hoe vaak ze verdriet hebben. Ik heb ook gezien, dat ik ze kan helpen. Daarom vraag ik U, laat mij een mensenkind blijven”. Het werd nog stiller onder de elfjes. Na een ogenblik begon de Koningin te spreken: „Zonnestraaltje, ik zal je wens vervullen. Je mag een mensenkind blijven. Ik zal maken, dat iedereen, die je ontmoet, zich blij en tevreden gevoelt. Ik zal zorgen, dat je een echt Zonnestraaltje bent. Vaarwel, mijn dochter”.

Zo ging Zonnestraaltje voor de tweede keer de mensenwereld tegemoet. Misschien heb je haar al eens ontmoet. Als je goed zoekt, zal je haar vast wel vinden. En als je heel erg goed je best doet, dan word je zelf net als Zonnestraaltje. Probeer het maar eens.

Tante Trees.

Geen dag is lang voor iemand die werkt

Seneca

* * * *

Succes na zware arbeid schenkt de grootste vreugde

Sirius

DE VRAAG VAN DE MAAND

door Joseph Fielding Smith

DE TWEDE DOOD

VRAAG:

In de theologie klas van de Z.H.V. kwam deze vraag naar voren, naar aanleiding van het 14de hoofdstuk van Helaman, het 17de en 18de vers, waar Samuel zegt:

„Doch ziet, de opstanding van Christus verlost de mensen, ja allen en brengt hen terug in de tegenwoordigheid des Heren.

En dezelve brengt de voorwaarden der bekering, dat wie zich ook bekeert, niet afgehouden en in het vuur geworpen zal worden, doch wie zich niet bekeert, wordt afgehouden en in het vuur geworpen; en daar komt over hen wederom een geestelijke dood, ja, een tweede dood, want zij zijn wederom afgesneden ten aanzien van de dingen der gerechtigheid.”

Bij de eerste lezing kregen wij de indruk, dat Samuel op de zonen des verderfs doelde en van Alma 12 : 16 kregen wij dezelfde indruk, dat de tweede dood een eeuwige dood is met betrekking tot de dingen der gerechtigheid. Ook in Jacob 3 : 11: „O mijn broederen, luistert naar mijn woord; wekt de vermogens uwer zielen op, schudt uzelve, opdat gij uit de sluimering des doods moogt ontwaken en verlost uzelve van de pijnen der hel, opdat gij geen engelen des duivels zult worden, om geworpen te worden in de poel van vuur en zwavel, welke de tweede dood is.

Ons werd verklaard, dat met deze tweede of geestelijke dood ieder een werd bedoeld, die niet het celestiale koninkrijk bereikte of in andere woorden: iedereen die niet weder in de tegenwoordigheid van God de Vader terugkeerde. Aldus gezien zouden allen die naar de telestiale en terrestriale wereld gaan, evenals de zonen des verderfs de tweede dood sterven. Of waren deze mensen, van wie Alma, Jacob en Samuel spreken, zo slecht en zo moordlustig van aard, dat zij practisch onder dezelfde vloek vielen als de duivel en zijn engelen?

ANTWOORD:

In Leer & Verbonden afd. 76 : 30-37 staat zeer duidelijk, dat de enige personen, die dit verschrikkelijke lot treft, de zonen des verderfs zijn, die met de duivel en zijn engelen „de buitenste duisternis” ingaan. Al de overigen van het mensdom, zelfs de goddelozen, zullen in zekere mate zaligheid ontvangen, na het ondergaan van Gods toorn. Noodzakelijkerwijs echter zullen zij tot bekering moeten komen en het Evangelie van Jezus Christus moeten aannemen, voor zover dit op hen van toepassing is. Zij ontvangen niet de verordeningen, welke niet tot hun koninkrijk be-

horen. Andere passages zeggen ons, dat de grote meerderheid van het mensdom nimmer het voorrecht zal hebben om in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon terug te keren. Zij worden uit hun tegenwoordigheid verbannen, maar zijn van de goddelijke genade niet geheel en al buiten gesloten.

De Heer zeide in Zijn bergrede: „Gaaf in door de enge poort; want wijd is de poort en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan; want de poort is eng en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden (Matth. 7 : 13, 14) De Heer heeft ons een definitie gegeven van de geestelijke dood, die over Adam en Eva na hun overtreding werd uitgesproken. Deze tweede, geestelijke dood ondergaat een ieder, die zich niet van zijn zonden heeft bekeerd en vergiffenis heeft verkregen door de doop in water en de doop van de Heilige Geest door het opleggen der handen. Van dezen zeide de Heer:

„En aldus wees Ik, de Here God, de dagen van de proeftijd des mensen aan; opdat hij door zijn tijdelijke dood in onsterfelijkheid tot het eeuwige leven mocht verrijzen, zelfs zo velen als er geloven zouden;

„En zij die niet geloven, tot eeuwige veroordeling, want zij kunnen van hun geestelijke val niet verlost worden, omdat zij zich niet bekeren.”

De tijd zal komen, dat iedere knie zich voor Mij zal buigen en iedere

tong zal belijden, dat Jezus de Christus is (Rom. 14 : 11) en allen die een plaats in een der koninkrijken waardig zijn, zullen moeten leren gehoorzaamheid te betonen aan de goddelijke wetten, door welke zij worden geregeerd.

Allen die dit weigeren, zullen met de duivel en zijn engelen hun verderf tegemoet gaan. Deze groep zal bestaan uit diegenen, die het licht hebben gekend en een getuigenis van de waarheid hebben gehad en die tegen het licht hebben gezondigd op een wijze, dat bekering onmogelijk werd.

„Hebbende de Heilige Geest verloochend na denzelven ontvangen te hebben, en hebbende den Eniggeborene Zoon des Vaders verloochend, hebbende Hem tot zichzelf gekruisigd, en Hem openlijk tot schande gesteld.

„Die zijn het, die met de duivel en zijn engelen in de poel van vuur en zwavel zullen heengaan „En de enigen over wie de tweede dood macht zal hebben;

„Ja, voorwaar, de enigen die in de rechte tijd des Heren, na het ondergaan van Zijn toorn, niet verlost zullen worden. (L. & V. 76 : 35-38)”

„Die de Vader verheerlijkt, en al de werken Zijner handen behoudt, uitgenomen de zonen des verderfs, die de Zoon verloochenen nadat de Vader Hem geopenbaard heeft;

„Daarom behoudt Hij allen uitgezonderd hen. Zij zullen heengaan in de eeuwige straf, die een eindeloze straf is, die een eeuwige straf is, om met de duivel en

zijn engelen in eeuwigheid te regeren, waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt, hetwelk hun foltering zal zijn —

„En het einde daarvan, noch de plaats, noch hun foltering, weet niemand,

„Noch was het geopenbaard, noch is, noch zal het aan de mens geopenbaard worden, uitgezonderd aan hen, die daaraan deel zullen hebben. (vs. 43-46)

Blijkbaar hebben velen van ons een grote, doch geen onvergefelijke, vergissing begaan, door te menen dat de zonen des verderfs maar weinigen zullen zijn. Wij horen somtijds beweren dat zij zo klein in aantal zullen zijn, dat zij waarschijnlijk op de vingers van één hand geteld kunnen worden. Waar die gedachte vandaan komt, weten we niet. Volgens de Schriften zal hun aantal groot zijn, veel te veel, al was het er maar één, want hun straf is ongetwijfeld buitengewoon streng.

Al degenen die permanent aan de tweede dood zijn onderworpen, zijn zij, die het getuigenis van de Heilige Geest hebben ontvangen, die de waarheid hebben gekend en daarna verworpen en Christus openlijk te schande hebben gemaakt.

Over dezen lezen wij:

„Want het is onmogelijk, degenen die eens verlicht geweest zijn, en de hemelsche gaven gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods en de krachten der toekomstende eeuw, en afvallig worden,

die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken.” (Hebr. 6 : 4-6). Met betrekking tot de Nephieten, waarvan Jacob, Alma, Samuel en anderen spreken, moeten wij in gedachte houden, dat deze eens leden van de Kerk waren, die zich afgewend hadden, de waarheid hadden verloochend en nu vochten om de Kerk te vernietigen. Zij waren niet als de naties, die de waarheid nooit ontvingen. Deze Nephieten hadden het licht ontvangen, rebelleerden en trachten toen het te vernietigen. Nadat onze Heer hen had bezocht, leefden Nephieten en Lamaniëten in eenheid in het licht van het evangelie bijna twee honderd jaren lang. De Heer richtte Zijn Kerk in al haar volheid onder hen op, en toen zij begonnen te rebelleren, deden zij dat willens en wetens. Dit wordt duidelijk in de woorden van Mormon aange-toond. Zij hadden de leiding van de Nephietische Twaalven en drie van hen bleven totdat de Heer hun — wegens de ontzettende goddeloosheid van het volk — niet langer toestond te blijven. Samuel's beschuldiging van deze Nephieten en de profetie van hun straf was ten volle gerechtvaardigd.

„Zie, wij zijn door demonen omringd, ja, wij zijn omringd door de engelen van hem, die getracht heeft onze zielen te vernietigen. Zie, onze ongerechtigheden zijn groot. O Heer, kunt Gij Uw toorn niet van ons af wenden?

Aldus zult gij spreken in die dagen.

Maar zie, de dagen van uw proeftijd zijn voorbij, gij hebt de dag uwer zaligmaking uitgesteld tot het voor eeuwig te laat is, en uw vernietiging is zeker, ja, gij hebt alle dagen uws levens gezocht naar datgene, wat u niet kon verkrijgen; en gij hebt geluk gezocht in het doen van ongerechtigheid, hetwelk in strijd is met de aard der gerechtigheid, die in ons groot en Eeuwig Hoofd is". (Helaman 13 : 3 7-38).

En dan de woorden van Mormon:

„En toen ik, Mormon, hun weegeklaag, hun rouw en droefenis voor de Here zag, begon ik mij in mijn hart te verheugen, kennende de genade en de lankmoedigheid van onzen Heer, denkende dat Hij hun genadig zou zijn, zodat zij weder een rechtvaardig volk worden.

„Doch zie, deze mijn vreugde was ijdel, want hun smart was niet ter bekering wegens de goedheid Gods, maar het was veeleer de smart van de verdoemden, want de Here zal hun niet steeds toestaan hun geluk in zonde te zoeken." Mormon 2 : 12-13).

Zij, die nimmer de Heilige Geest ontvangen, die de terrestriale en telestiale koninkrijken binnengaan, zijn niet volkomen van de invloed van God onze Vader uitgesloten. Wij leren, dat de inwoners van het telestiale koninkrijk, dat in zekere mate een koninkrijk van glorie zal zijn, door die van het terrestriale koninkrijk worden geholpen. Zij

zullen Gods toorn ondergaan, op aarde en na de dood, totdat zij de prijs voor hun zonden hebben betaald en geleerd hebben de wetten te gehoorzamen. De Schrift zegt van hen: (Zie L. & V. 76 : 82, 84-86, 103-106)." ¹⁾

Zij, die eerbare mensen waren en die het terrestriale koninkrijk mogen ingaan zullen worden gezegend met hulp uit het celestiale koninkrijk.

Zij zullen het voorrecht hebben door Jezus Christus te worden bezocht, doch de tegenwoordigheid van de Vader wordt hun ontzegd. Aldus leren wij, dat onze eeuwige Vader alles zal doen wat Hij kan voor de inwoners dezer aarde, overeenkomstig hun werken. De inwoners van de telestiale en terrestriale koninkrijken ontvangen een zekere mate van heerlijkheid, maar niet de volheid.

Zij zullen uit de macht van Satan worden verlost, nadat zij de straf voor hun overtredingen hebben ondergaan en geleerd hebben de goddelijke wetten te gehoorzamen.

„Maar ziet, wij zagen de heerlijkheid en de inwoners van de telestiale wereld, dat zij zo talrijk waren als de sterren aan het firmament des hemels, of als de zandkorrels aan het zeestrand;

„En hoorden de stem des Heren, zeggende: Deze allen zullen de knie buigen, en iedere tong zal Hem belijden, die voor eeuwig en altijd op de troon zit;

¹⁾ Deze verwijzing is een noodzakelijke bekorting van dit artikel — Vert.

„Want zij zullen naar hun werken worden geoordeeld, en ieder mens zal naar zijn eigen werken ontvangen, zijn eigen gebied, in de woningen die bereid zijn;

„En zij zullen dienstknechten des Allerhoogsten zijn, doch waar God en Christus wonen, kunnen zij niet komen, werelden zonder einde.” (L. & V. 76 : 109-112)

STUDIEGIDS VOOR HUISBEZOEKERS.

September 1956

Grondslagen van het Welvaartsplan

WAAR tegenwoordig zoveel gezegd wordt over maatschappelijke zekerheid en regeringswaarborgen en subsidies, is het goed dat wij Gods plan voor onze wereldlijke zaligheid zorgvuldig onderzoeken. Geen mens of groep van mensen noch welke politieke partij dan ook kan tijdelijke zekerheid in een materiële wereld waarborgen. God alleen heeft deze macht. Hier is zijn plan zoals hij het aan ons heeft geopenbaard.

Ten eerste:

Het betalen van tienden: „En dit zal de aanvang zijn van het vertienden van Mijn volk... allen moeten jaarlijks een tiende van al hun inkomsten betalen.” De belofte, hieraan verbonden, is dat „de vensters des hemels geopend” en zegen afgegoten zal worden, zodat zij geen schuren genoeg zullen hebben.

Ten tweede:

Gehoorzaamheid aan de wet van het vasten en het betalen van vastengaven: „Zij die vasten en hun brood aan de hongerigen uitdelen — Dan zullen zij roepen en de Here zal hen antwoorden; dan zullen zij wenen en de Here zal

zeggen — Hier ben Ik. (Van vroeger tijden af tot nu toe betekent de vastenwet het zich eens in de maand onthouden van twee maaltijden en de heiliging van het vasten door de waarde ervan als een vastenoffer aan de Gemeente President over te dragen.)

Ten derde:

Ieder lid moet voor zover het in zijn vermogen ligt voor zichzelf zorgen, want: „Hij die niet voor zichzelf zorgt is erger dan een ongelovige.” Ieder moet ijverig zijn om te kunnen zorgen voor slechte tijden. „Gij zult niet lui zijn; want hij die lui is zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen.” (Onze

leiders hebben door de jaren heen aangeraden een voorraad voedsel, brandstof en kleding aan te leggen, voldoende voor een voorziening van tenminste een jaar — huizen te bezitten en uit schulden te blijven.)

Ten vierde:

Handhaaf een actief lidmaatschap in Uw priesterschap quorum, waarvan ieder lid door de openbaringen wordt bevolen „over de Kerk te waken.” (Het broederschap zal, aldus verwekt, aan iedere priesterschapdrager door quorum-eenheid brengen „de macht die nodig is om iedere moeilijkheid in deze moderne en

veranderlijke wereld tegemoet te treden”).

Ten vijfde:

Volg het leiderschap van uw Gemeente- en District President in de nakoming van de voorzieningen en aanwijzingen van het welvaartsplan van de Here door voor „voedsel voor 's Heren voorraadschuur te zorgen.” Dit alles opdat „door Mijn ('s Heren) voorzienigheid en niettegenstaande de tegenspoed die over ons zal komen, de Kerk onafhankelijk mag staan van alle andere creaturen beneden de celestiale wereld.”

Het plan voor de boven verklaarde grondslagen is in zijn geheel samengevat in deze belangrijke openbaring van de Here aan zijn Kerk (L. & V. 104 : 15-18).

Volgens de Here was dit plan „overeenkomstig de eendracht die door de wet van het Celestiale Koninkrijk wordt vereist.” (L. & V. 105 : 4)

INLEIDING TOT DE STUDIEGIDS VOOR OCTOBER 1956.

Voordelen van het inslaan van een jaarvoorraad aan voedsel.

Wij zijn afhankelijk van vele processen voor bijna iedere benodigheid. Zo afhankelijk zijn onze werkzaamheden, dat het uitvallen van enkele bedrijfsindustrieën onze gehele economie tot stilstand brengt. Wat zou er gebeuren indien onze voornaamste spoorwegcentra, krachtinstallaties, raffinaderijen en watersystemen uitvielen? Hoe lang zouden huidige voorraden aan de behoeften van onze bevolkingscentra kunnen voldoen?

De Reclassering.

Van het Nationaal Bureau voor Reclassering ontving de redactie van de „Ster” onderstaande brief, welke ik gaarne in de aandacht van onze lezers aanbeveel. Tevens laat ik hierbij een gedicht en een van de artikelen volgen, die mij werden toegezonden en waaruit ik een keuze heb gedaan. De redactie van ons Kerkblad hoopt hiermede een steentje — zij het dan een klein — te hebben bijgedragen tot het welslagen van dit prachtige en voor ons land zo zegenrijke werk.

A. D. Jongkees.

Zeer geachte redactie,

Reeds enkele jaren achtereen mochten wij van de gehele pers in Nederland grote medewerking ondervinden aan het welslagen van de elk jaar terugkerende Nationale Reclasseringsdag. Dank zij o.m. die medewerking is de reclasseringsgedachte in toenemende mate onder de Nederlandse bevolking verbreid en is de fondsenwerving een steeds groter succes geworden. Het gaat hier om het werk van en voor niet minder dan 24 instellingen.

Dit jaar loopt onze actieperiode van 24 september t/m 7 oktober a.s. Als centrale datum is gekozen zaterdag 6 oktober. Wij zouden het ten zeerste waarderen, als u ook dit jaar in uw blad de aandacht van de lezers(essen) op de reclasseringsarbeid zoudt willen vestigen. In welke vorm u dit wilt doen, laten wij uiteraard geheel aan u over.

Mocht u gebruik willen maken van een of meer persklare artikelen en/of het gedicht, dan kan het bijgevoegde materiaal u waarschijnlijk goede diensten bewijzen. Ter illustratie wordt u — geheel kosteloos — gaarne een stype of matrijs (beeld: 7×5 cm.) toegezonden van de afbeelding van het affiche. Wilt u het affiche, dat hierbij eveneens is ingesloten, gedurende de periode 24 september—7 oktober a.s. een goed plaatsje geven?

Van harte hopen wij op uw volle medewerking te mogen rekenen. Daarvoor reeds bij voorbaat onze welgemeende dank.

Met de meeste hoogachting,

Nationaal Bureau voor Reclassering,

Adjunct-directeur.

P.S. Wij zullen het zeer op prijs stellen een exemplaar van het desbetreffende blad van u te ontvangen.

INSTELLINGEN

welke een uikering hebben ontvangen uit de opbrengst
van de

Nationale Reclasseringscollecte 1955

- A. De vier algemene reclasseringsinstellingen, welke landelijk werkzaam zijn.
1. Nederlands Genootschap tot Reclassering.
 2. Katholieke Reclasseringsvereniging.
 3. Leger des Heils (alleen voor afdeling Reclassering).
 4. Protestants-Christelijke Reclasseringsvereniging.
- B. Andere instellingen, welke landelijk werkzaam zijn.
5. Dr. F. S. Meyers-Vereniging, Utrecht.
 6. St. Joseph Patrocinium (Bethanië), Venlo.
 7. R.K. Landkolonie „Koningslust“, Helden.
 8. Vereniging „De Rekkense Inrichtingen“, Rekken.
- C. Reclasseringsinstellingen, welke in hoofdzaak plaatselijk of regionaal werkzaam zijn.
9. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Almelo.
 10. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Amsterdam.
 11. Stichting „De Halte“, Amsterdam.
 12. Vereniging „Hulp voor Onbehuisden“, Amsterdam.
 13. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Arnhem.
 14. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Assen.
 15. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Deventer.
 16. Consultatiebureau voor Alcoholisme, 's-Gravenhage.
 17. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Groningen.
 18. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Haarlem.
 19. R.K. Consultatiebureau voor Drankzuchtigen, Helmond.
 20. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Leeuwarden.
 21. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Maastricht.
 22. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Rotterdam.
 23. Consultatiebureau voor Alcoholisme, Utrecht.
 24. Nederlands Hervormde Stadszending, Utrecht.

BRENGT DE ZODANIGEN TERECHT.

HEBT u al eens in een grote, voor u vreemde stad gezocht naar een adres, dat men u had opgegeven? Dan herinnert U zich misschien nog wel, hoe u door mensen, die u de weg zouden wijzen, straat in straat uit bent gestuurd zonder aan het opgegeven adres te komen. Deze wegwijzers wisten het niet of waren niet in staat het u duidelijk uit te leggen. Eindelijk ontmoette u dan iemand, die de weg wel wist en u als 't ware bij de hand nam en u bracht waar u moest zijn.

Velen zoeken in het grote leven naar de goede weg. Het aantal van hen is groter dan u denkt en helaas zijn er ook veel wegwijzers, die zelf de weg niet weten en anderen vaak op een verkeerd spoor brengen. „Brengt de zodanigen terecht,” zegt de apostel Paulus in één van zijn brieven.

Dit apostolische vermaan wordt ook in praktijk gebracht door de organisaties, die reeds jaren geleden de reclassering ter hand namen. En als nu, evenals vorige jaren, de Nationale Reclasseringsdag voor de deur staat en een beroep wordt gedaan op het Nederlandse volk, dan verwachten deze organisaties ook van u dat u dit werk mogelijk wilt maken. De reclassering, u kent dat woord en die zaak wel, doet het werk van terecht brengen. Zij doet als die goede mens, die u bij de hand nam en zij brengt velen terecht. Zij voorkomt, dat velen verdwalen en zij helpt de-

genen, die tóch verdwaald zijn, op het goede pad. Zo hebben de reclasseringsinstellingen duizenden geholpen en terechtgebracht. Helaas moesten zij ook wel de bittere ervaring opdoen, dat de terechtgebrachten opnieuw eigen wegen kozen en verdwaalden. Desondanks is de reclassering kloekmoedig met haar arbeid voortgegaan.

Ongetwijfeld hebben de vrouwen en de mannen van de reclassering moedeloze ogenblikken gekend, waarin zij wilden afzien van het redden van mensen. Toch zijn zij weer aan het werk gegaan. En zo werkt de reclassering nu rustig jaar in jaar uit. Zij redt mensenzielen. Want het gaat eigenlijk om de zielen der mensen. Natuurlijk ook om degenen, die zij terechtbrengen, weer tot goede burgers van de maatschappij te maken, waaraan de maatschappij wat heeft. Zij worden dan weer mannen en vaders, die voor hun gezin zorgen. Moeders, die die erenaam verloren hadden, verwerven die naam opnieuw. En het gezin, dat uit elkaar geslagen werd, wordt weer gezin. Daar waren de jongemannen, die menigmaal niet naar goede raad wilden luisteren en hun jeugd verkwaanselden. Helaas, ook menig jong meisje, door allerlei slechte mensen verleid ging de verkeerde weg op. Gode zij dank werden deze jongemannen en meisjes weer terechtgebracht, terechtgebracht door de reclassering. Maar

groter nog was de taak, als deze verdwaalden niet alleen naar hun lichaam, maar ook naar hun ziel van het eeuwige verderf mochten worden gered. Het gaat dus bij de reclassering om de ziel van hen, die verdwaalden.

Als straks de reclassering een beroep op u doet om op die Nationale Reclasseringsdag mee te helpen gelden in te zamelen, dan wordt u gevraagd mee te helpen aan het redden van een mens naar lichaam en naar ziel. En als dan straks iemand bij u komt om een gave, hetzij aan uw deur of op straat, aan het station, in bus of

tram, weet dan dat die gave is voor hen, die terechtgebracht moeten worden.

Doe het met ootmoed, dat God u behoed heeft voor het dwalen en verdwalen, want het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen. Uw kracht om staande te blijven hebt u niet van u zelf. Doe het met barmhartigheid, want u doet het in opdracht van Hem, die de barmhartige Hogepriester is. Doe het in de gestalte van de barmhartige Samaritaan. Dan doet ge het royaal, zoals die Samaritaan royaal was.

J. Schipper.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

*De fortuin is niet alleen zelf blind, maar meestal
maakt zij ook hen blind. die zij begunstigt.*

Cicero

*Van iedere top bezien verandert wel het
uitzicht, maar niet het dal zelf.*

Goethe

*De dingen, die de meeste mensen graag willen weten,
zijn gewoonlijk de dingen waarmee ze niets te maken hebben*

G. B. Shaw

Wij Beiden¹⁾

We zitten ieder aan een kant
en nemen elkaar op. —
Hij denkt: „Da's weer zo'n klant
van ergens aan de top!

Die hoort me uit — ja, met fatsoen
en trekt — och, 't is m'om 't even
maar 'k kan d'r wel een eed op doen —
de rafels uit m'n leven.....

en dan tot slot een vrome preek
voor dat-ie dan weer opstaat
.....
maar och, die vent, die snapt geen steek
van wat er in mij omgaat.”

Ik denk... „Ik kan niet denken, Heer,
mijn beeld zit daar voor mij.
Bedoeld'en dacht ik niet steeds weer
een misdaad zoals hij?!

Wie trok de grens — voor hem te laag,
voor mij net hoog genoeg?
Geef hem het antwoord op mijn vraag,
het antwoord, dat ik vroeg.”

„M'n dagvaarding” — „Och, geef maar hier,
die heeft voor mij slechts zin.”
....„O God, verander dit papier
en vul mijn naam maar in!”

...We zitten samen aan één kant —
geen preek. — „Heer, sla ons gâ
en geef ook ons Uw Vaderhand —
twee vragen Uw genâ.”

J. Zwankhuizen.

¹⁾ Ter gelegenheid van de Nationale Reclasseringsdag.

ONDER DE Ponca-Indianen

door William C. Staines

Vervolg

Daar ik zo veel vers vlees had gegeten zonder groente of brood en weinig beweging had gehad, gevoelde ik mij niet zo goed als in den beginne en op mijn rechterzij ontstond een soort huidziekte. Die had ik ook bij enige Indianen opgemerkt, doch die was niet zo ernstig als de mijne. Het enige wat ik kon doen was de aangestaste delen insmeren met bisonvet.

De tijd, dat wij voldoende manstels hadden geprepareerd en voldoende vlees hadden gedroogd, was aangebroken, zodat wij de volgende morgen konden vertrekken. Mijn been was gezwollen en ik vreesde, dat indien dit zo doorging, ik weldra niet meer zou kunnen lopen.

Dien avond bad ik, dat God de zwelling zou doen verminderen en mij voldoende kracht wilde geven opdat ik de volgende morgen zou kunnen lopen.

De volgende morgen was de zwelling verdwenen en ik was in staat negen mijl te lopen.

Hier doodden wij meer bisons en wij bleven enige dagen om vlees te drogen, dat wij deden door het op een dikte van een duim te snijden en op het einde van een stok boven vuur te houden.

Daarna gingen wij naar de bovenste vork van de Running Water rivier, dicht bij de jachtgronden van de Ponca's.

Van tijd tot tijd ondervond ik veel last van mijn rechterzij en de pijn strekte zich uit van mijn gezicht tot mijn enkel; vreemd genoeg echter, werd de zwelling in mijn knie, die na elke tocht verergerde, zodat ik nauwelijks in mijn tent kon lopen, onderweg steeds minder, waardoor ik van de ene kampeerplaats naar de andere kon lopen.

Nu zullen sommige lezers mischien denken, dat ik mij dat verbeeldde, maar dat was niet zo, want dit duurde verscheidene weken. Nadat ik enige dagen in het kamp was gebleven; was ik een en al bult, van de grootte van een erwt tot die van een kleine knikker en ze waren zo dicht bij elkaar, dat ze elkander raakten. Van tijd tot tijd leed ik veel pijn. Ondanks deze kwellingen voelde ik mij gezegend en was niet ontmoedigd.

Op korte afstand van het dorp was een uitgestrekt bossage met hertensporen er in en een open ruimte in het midden. Deze plaats koos ik om in gebed te gaan gedurende mijn verblijf aldaar. Ik

vroeg de Heer die plaats te zegenen en te heiligen voor dit doel, hetgeen Hij, naar ik gevoelde, deed. Ik ging daar driemaal daags heen om te bidden en vele keren, dat ik daar bad, gevoelde ik Zijn aanwezigheid.

Het was nu het laatst van November; het was zeer koud en er lag wat sneeuw.

Voor de vrouwen was het een drukke tijd, zij waren druk in de weer met het drogen van vlees en het prepareren van mantels en huiden voor de verkoop. Wij hadden tot dusver vijftien honderd bisons gedood, en bovendien nog ander wild. Het prepareren van een mantel duurt twee tot drie dagen. Zij beginnen met het schrapen van de vleeskant totdat de huid dun is geworden. Daarna nemen zij van de hersens van de bison, weken dat in warm water en strijken deze vloeistof aan de vleeskant totdat er niets meer van wordt opgenomen. De hersenen van één bison zijn voldoende voor zijn vel of mantel, soms meer dan voldoende.

Nadat de mantel of de huid goed met de hersenvloeistof is doortrokken, wordt deze op stokken stevig uitgestrekt, met de buitenzijde naar de zon gekeerd, wanneer het mooi weer is. Is de lucht bewolkt, wordt een vuur aangelegd voor het drogen. Terwijl het drogingsproces aan de gang is, wordt de vleeskant met zandsteen geschuurd. Dat gaat zo door totdat de huid volkomen droog en zacht is. Alle mantels en vellen worden op deze wijze behandeld, uitgezonderd de kleine exempla-

ren, die met de hand worden gewreven.

Op een mooie dag heb ik eens zeventig vrouwen tegelijk aan het werk gezien, allen bezig met mantels prepareren. Deze mantels en vellen zijn hun oogst even zeer als dit met het graan voor de landbouwer het geval is, want wat zij zelf niet nodig hebben, verkopen zij aan handelaars, die van gouvernementswege gemachtigd zijn om met de Indianen handel te drijven. Een goede mantel was in waarde gelijk te stellen met voor twee dollars aan stof, munitie, koffie, suiker, zout, enz.

Soms geven Indianen drie of vier of zelfs meer mantels voor een deken, die zij veel liever rond zich sloegen dan een bisonmantel. De Indianen, die het zich konden veroorloven een deken te dragen, achtten zich veel beter gekleed dan hun stamgenoten.

De tenten waren alle van bisonhuiden gemaakt. Er waren van vijf tot achttien huiden, afhankelijk van de grootte, voor nodig om één tent te maken. Dat wordt altijd door de vrouwen gedaan.

Tijdens ons langdurig verblijf in de laatst genoemde plaats was het weer zeer koud en stormachtig en het voedsel voor onze paarden erg schaars. Er stonden echter katoenbomen langs de oevers van de rivier en een flink aantal van de jonge bomen werd geveld en de onderste bast werd gebruikt om de paarden te voeren. Zij vonden het lekker en de Indianen vertelden mij, dat deze bast gedurende de wintermaan-

den of vóór de takken in blad komen in de lente, bijna net zo goed voor ze was als mais.

Ik herinner mij, dat ik op de terugreis deze bast als voedsel zelf heb geprobeerd. Wij hadden drie dagen lang geen vlees, behalve één hert.

Wij hadden gehoopt wild aan te treffen op onze reis, maar daar wij niets vonden, waren wij genoodzaakt het zonder te doen.

De derde dag gevoelde ik mij heel zwak; de gedachte kwam bij mij op, dat als de onderbast van de katoenboom de paarden tot voedsel diende, waar zij op konden leven, deze ook wel kon dienen om mijn honger te stillen. Ik sneed een paar jonge takken af, ontdeed ze van de bast en maakte die fijn. Toen vroeg ik de Heer dit te zegenen te mijnen behoefte.

(Wordt vervolgd).

* * * * *

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

HET LIED VAN DE MAAND *No. 96... Galilea*

De woorden en de muziek.

Een van de liederen in ons gezangenboek, dat aanzienlijk van de andere afwijkt, is no. 96: Galilea, omdat het eenvoudig een plaats beschrijft, het meer van Galilea, een vredige plaats, waar Jezus dikwijls kwam. Wij kunnen ons voorstellen, dat de Meester vele uren moet hebben doorgebracht aan de oevers van dat prachtige meer, uren van beschouwing en overpeinzing, die alleen kunnen zijn wanneer vrede en rust heersen en waar men alleen kan zijn met zijn God.

De liefde, die Hij voor zulk een plaats moet hebben gevoeld, is schoon weergegeven in ons lied van de maand, en behoort ook tot uiting te komen, wanneer het wordt gezongen. Het is een Zondagsschoolied bij uitstek en de kinderen zullen het graag willen leren en zingen, wanneer zij de diepe betekenis er van en wat het heeft te zeggen, begrijpen. Het lied is uitnemend geschikt om bij het openen of sluiten van de Zondagsschool te worden gezongen.

Voor de dirigent(e).

„De voornaamste taak van de dirigent”, zei de beroemde Richard Wagner eens, „is het juiste tempo te krijgen. Alle andere factoren, die een stuk waarde verlenen, hebben weinig te betekenen, indien het tempo te snel of te langzaam is. **De dirigent** is geheel verantwoordelijk voor het bepalen van het tempo”. En dan te denken, dat de meesten van ons het tempo van onze muziek als bijzaak beschouwen en het in vele gevallen van de begeleider laten afhangen om de snelheid te bepalen, zonder er aan te denken, hoe snel of hoe langzaam de muziek werkelijk behoort te worden gespeeld.

Het woord, dat ons lied voor de maand september het beste omschrijft is: „rustig”. Denk aan dat woord, wanneer ge dirigeert. Geen overhaasting, anders gaat de geest van het lied geheel verloren en daarmee de boodschap, die het heeft voor hen, die het moeten zingen. Het tempo moet worden aanvoeld.

Denk ook het rythme door, voordat ge tracht het te dirigeren.

De eerste drie noten aan het begin zijn zeer belangrijk. De eerste begint op een vreemde plaats, nl. het laatste gedeelte van de derde maat en daarop moet worden geoefend. Gij zult zien, dat de muziek uit niets anders dan de enkele melodie in de sopraanpartij bestaat, met een rythmische begeleiding van de alt, tenor en baspartijen. Aan het gestippelde rythme van de laatste behoort bijzondere aandacht te worden besteed. Het koor wordt tezamen en flink gezongen.

Voor de organist(e).

Het is te allen tijde de taak van de dirigent en niet van de organist, om het tempo te bepalen. Maar vaak lijkt het precies andersom. Laten wij er voor zorgen dit niet te doen; wij moeten ons ondergeschikt weten aan de dirigent. Een goede organist is een goed volger. In dit speciale lied zal het op een gewoon pedaal orgel onmogelijk zijn om alle kleine noten in de baspartij tegelijk aan te slaan. Neem het stuk verscheidene keren door alvorens het in de Kerk voor de vergadering te brengen. Zulke problemen als in de vijfde gehele maat voorkomen (het niet kunnen spelen van alle in de maat geschreven noten) kan worden opgelost door de noten te spelen, die ge kunt spelen, hierbij de samenklank zo volledig mogelijk doende zijn, bijvoorbeeld door de sopraanpartij met de rechterhand te spelen en de alt en tenor met de linkerhand. De lange, volgehouden noten van de sopraan moeten onvoorwaardelijk de volle waarde krijgen, daar zij tot de melodie behoren en deze moet altijd volledig zijn. Wij herhalen: het geheim van beter spelen (en dus beter zingen) in onze gemeenten, is: Voorbereiding. Zonder dat doen wij weinig anders dan de geest in de vergadering verstoren.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Croese, Charles Adrianus; 1 juli 1956 te Rotterdam Noord.
Koster, Irma; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Koster, Eric; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Dijkstra, Trijntje Gerrie; 5 augustus 1956 te Leeuwarden.
Stoové, Marco Remco; 16 augustus 1956 te Rotterdam Noord.

GEDOOPT:

Wagenmakers, Aarno Steven; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Koster, Harry; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Koster, Josée Hélène Mobers; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Gout, Gerard Rudy; 19 juli 1956 te Amsterdam.
van den Hoven van Genderen, Aernout Gerrit; 19 juli 1956 te Amsterdam.
Stubbs, Olga Esmaralda; 27 juli 1956 te Den Haag.
Kleihorst, Leonardus Johannes; 27 juli 1956 te Den Haag.
Kleihorst, Johanna M. den Ouden; 27 juli 1956 te Den Haag.
Ring, Marjanna J. de Groot; 27 juli 1956 te Den Haag.
Meeuws, Julius; 27 juli 1956 te Den Haag.
Martens, Maud; 27 juli 1956 te Den Haag.
Zehnpfenning, Ingrid Emma Wilhelmina; 29 juli 1956 te Utrecht.
Zehnpfenning, Thecla G. Hesse; 29 juli 1956 te Utrecht.
Apeldoorn, Arnold Herman; 29 juli 1956 te Zeist.
De Bruijn, Jan Hendrik; 29 juli 1956 te Hilversum.
Berends, Berend; 29 juli 1956 te Amersfoort.
Berends, Mijntje Petronella Warmerdam; 29 juli 1956 te Amersfoort.
Maigret, Niny Lammerts van Bueren; 16 augustus 1956 te Eindhoven.
Stoové, Gerard Gaillard; 16 augustus 1956 te Rotterdam Noord.
Stoové, Mary Colette Fournier; 16 augustus 1956 te Rotterdam Noord.

GEORDEND:

Kloosterman, Cornelis Jan; als Priester, 29 juli 1956 te Den Helder.
Vinju, Cornelis Johannes; als Diaken, 29 juli 1956 te Den Helder.
van Wijngaarden, Durk; als Diaken, 5 augustus 1956 te Hilversum.
Tolsma, Eelke; als Ouderling, 19 augustus 1956 te Leeuwarden.
Coenraad, Dave; als Diaken, 19 augustus 1956 te Haarlem.
Londt-Schultz, John George Edwig; als Diaken, 18 augustus 1956 te Haarlem.
Meerveld, Willem; als Priester, 19 augustus 1956 te Ede.

OVERGEPLAATST:

Barrett, Stanley M.; van Den Haag naar Groningen als D.P.
Beswick, Henry K.; van Den Haag naar Assen.
Van Setten, William; van Den Haag naar Leeuwarden als G.P.
Palmer, Francis A.; van Hilversum naar Haarlem.
Springer, Johannes H.; van Rotterdam noord naar Den Haag.
St. Claire, Richard A.; van Assen naar Nijmegen als G.P.
Shupe, Gerald L.; van Zendelingenschool naar Vlaardingen.
Oaks, Harold R.; van Zendelingenschool naar Utrecht.
Dartnell, Earl J.; van Zendelingenschool naar Hilversum.
Gustavson, Dale L.; werd G.P. in Vlaardingen.
De Bry, Robert J.; van het Hoofdkantoor naar Rotterdam noord.

VERTROKKEN:

- Douglas A. Robertson. Aangekomen 15 februari 1954. Vertrokken 9 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Hilversum, Nijmegen, Dordrecht, Antwerpen, Den Haag, Nijmegen als G.P.
- Daniel H. Atwoord. Aangekomen 27 maart 1954. Vertrokken 9 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Haarlem, Den Helder, Rotterdam noord, Schiedam als G.P., Utrecht.
- Henry J. Dickamore. Aangekomen 23 maart 1954. Vertrokken 9 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Groningen, Gent als G.P., Dordrecht als G.P., Den Haag als assistent van de Zondagsschool en overziener van de O.O.V., Enschede als G.P., Amsterdam.
- Hermanus H. Reeder. Aangekomen 11 juni 1955. Vertrokken 18 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Utrecht, Zaandam, Amsterdam.
- Joseph R. Bienz. Aangekomen 15 februari 1954. Vertrokken 20 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Dordrecht, Schiedam als G.P., Mechelen, Groningen als G.P.
- Raymond G. Horne. Aangekomen 27 maart 1954. Vertrokken 22 augustus 1956.
Werkzaam geweest: Mechelen, Gent, Gouda als G.P., Haarlem, Vlaardingen als G.P.
- Nicolaas D. Snel III. Aangekomen 27 oktober 1954. Vertrekt 14 september 1956.
Werkzaam geweest: Utrecht, Nijmegen als G.P., Rotterdam als D.P., leraar van de Zendingenschool in Den Haag.
- Ernest C. Van Bibber. Aangekomen 15 februari 1954. Vertrekt 14 september 1956.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Den Helder, Den Haag als D.P., Amsterdam als G.P., Haarlem.
- Ronald A. Crandall. Aangekomen 13 maart 1954. Vertrekt 14 september 1956.
Werkzaam geweest: Hoofdkantoor, Haarlem, Amsterdam, Den Haag, Antwerpen als G.P., Groningen als D.P.

*Boeken hebben evenals mensen hun succes
vaak aan hun titel te danken.*

Sirius

Het gesproken woord

Wie doet zijn „Rechtvaardig Deel“?

door Richard L. Evans

★

EEN onbekende schrijver heeft eens gezegd: „Er is geen grens aan het goede, dat een mens kan doen, als het hem onverschillig is wie de eer krijgt“. Maar soms wordt aan het goede afbreuk gedaan door naijverige vergelijkingen. Door mensen die er zeker van willen zijn, dat zij niet meer doen dan hun deel. Een veel gehoorde klacht, die kinderen uiten, is deze: „Ik heb meer gedaan dan hij“ — met veel nadruk op de toerbeurt. Er zijn gezinnen, waar het gevoel: „ik krijg minder of ik geef meer dan mijn „rechtvaardig deel“ vaak aanwezig is. Over het algemeen doen de ouders hun best gunsten en plichten rechtvaardig te verdelen, maar zij kunnen niet alles met wiskundige nauwkeurigheid afwegen. En wat een „rechtvaardig deel“ in bepaalde omstandigheden is, behoeft dat niet altijd onder andere te zijn.

Er komen zoveel veranderlijke en onvoorziene factoren aan te pas, dat het strikt uitmeten van een taak onmogelijk is. Doch indien dat wel mogelijk zou zijn, is het duidelijk, dat het grootste gewicht van de taak op de schouders van de ouders komt te rusten. En voor zover het de ouders zelf betreft: er is een noodzakelijke verdeling van arbeid, waarbij het zelden kan worden uitgemaakt wie het meeste doet. En waar de ouders wel gewillig zijn om samen te werken zonder al te nauw hun taak af te meten, daar behoren de kinderen dit eveneens te doen, zonder jaloerse vergelijkingen. Met iedere samenwerking van mensen moet er een geven en nemen zijn, met een begrijpend hart en zonder al te technisch te zijn. Met zulk een geest kan het tehuis een hemel zijn (en dat geldt ook voor een gemeenschap of een land). Zelfs de minste van ons is zozeer de ontvangende, dat wanneer wij alles wat wij hebben zouden meten en afwegen tegen onze eigen praestaties, wij allen reden zouden hebben om innig dankbaar te zijn — en misschien ook een beetje beschaamd — omdat met alles wat wij hebben, anderen ons hebben geholpen dat te hebben, en dat alles wat wij zijn, ons door de Heer is gegeven. Wij zijn Zijn schuldenaar en zullen dat altijd zijn, en wij zijn altijd tegenover ouders en anderen in de schuld, nu en in het verleden. Moge God ons helpen in ons dienstbetoon, dat wij ons niet zullen onthouden van werk wegens uit naijver gemaakte vergelijkingen, uit vrees dat wij meer moeten doen dan een ander. Indien iedereen zich om die reden van hulpbetoon onthield, zouden wij zowel stoffelijk als geestelijk een arm en beklagenswaardig volk zijn.